

AMICULUM

OBČASNÍK STUDENTŮ ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ PROVINCE ✦ 01/2011 ✦ ČÍSLO 4

Milí bratři a sestry, milí čtenáři,

Tak je tu opět nové číslo Amicula v novém roce. Společně se všemi bratřími bych Vám rádi popřáli požehnaný Nový rok. Jako v každém čísle i tentokrát se budete moci seznámit s malým útržkem ze života bratří studentů. Také se Vám budeme také snažit přiblížit něco z historie našeho řádu, jelikož se nacházíme v místech počátků jeho historie. Uplynulo hodně času od té doby, kdy Dominik shromáždil první bratry kolem sebe, ale ve své podstatě se moc nezměnilo: bratři tu jsou pořád, stále plní kazatelského ducha sv. Dominika, rozbíhají se do všech stran a angažují se v různých aktivitách...

Zkrátka správný dominikán je jako Ferda mravenec, práce všeho druhu, což ostatně hezky ilustruje titulní fotografie.

fr. Pio

úvodem...

Obsah:

Rozhovor s fr. Davidem.....	2
Rodný dům Řádu.....	8
Mariin dům.....	10
Vézelay.....	12

Zpravodajství, fotografie, kdo jsme a co děláme,

to vše najdete na internetových stránkách bratří studentů české dominikánské provincie:

amiculum.op.cz

Misionářem mezi dívky

Rozhovor
s bratrem Davidem,
převorem
v Bordeaux

Využili jsme setkání s otcem Davidem, Martiničanem, převorem v Bordeaux a bývalým magistrem bratří studentů, abychom se jej zeptali na komunitu v Bordeaux, na bratry studenty a hlavně na jeho vztah k České republice...

.....

Rád bych se vás na začátku zeptal, jak jste se stal dominikánem? A poznal jste bratry už u vás na Martiniku?

Ne, přesněji řečeno, na Martiniku jsem poznal sestry dominikánky, jejichž kongregace byla založena hned po skončení otrokářství a tyto sestry se později staly dominikánkami. A právě k těmto sestrám jsem od tří let chodil do školy, byl jsem vůbec mezi prvními kluky, kteří chodili na jejich školu, protože předtím to byla pouze dívčí škola. To bylo v roce 1972 a takto jsem poznal dominikánky a zůstal jsem u nich na škole až do mých patnácti let. Zůstal jsem s nimi v kontaktu ale i potom, což nám vydrželo až do dneška. No a právě u nich jsem poznal dominikány.

Takže už víme, jak jste poznal dominikány, ale jak jste se stal dominikánem?

Vůbec jsem se necítil být povoláný být diecézním knězem, ani mnichem, i když jsem navštěvoval benediktýnské mnichy na Martiniku a byl jsem velice aktivní v místní církvi. A pak jednoho dne, tak jako každý rok, jsem se vydal na pouť do Lurd, kde jsem potkal jednoho dominikánského bratra, kterého jsem rozpoznal jenom díky podobnosti s hábitem dominikánek, a tohoto bratra jsem požádal, jestli bych nemohl jet s ním do jeho konventu v Toulouse na duchovní cvičení. A když jsem pak přijel do Toulouse, okamžitě jsem v kostele pocítil, že jsem povoláný stát se knězem, řeholníkem – dominikánem – a také misionářem mezi dívky, to znamená ve Francii (smích).

Takže jsem po několika měsících pravidelných návštěv konventu v Toulouse opustil svou rodinu, svou vlast, svou práci a vstoupil jsem roku 1994 do noviciátu bratří kazatelů toulouské provincie, v konventu v Marseille.

Stýská se vám někdy po vlasti?

Nikdy.

Jak je to možné?

Protože moje vlast je ve mě, takže mi nechybí a taky protože jsem skutečně misionář a navíc se občas vracím na Martinik. Moje vlast mi opravdu nechybí, protože nemám pocit, že bych ji opravdu opustil, moje srdce tam zůstalo, ale vím, že mě Pán povolal, abych žil tady ve Francii.

Když se u nás řekne Martinik, tak se nám okamžitě vybaví banány a karibské pláže. Vypadá to opravdu takhle na Martiniku?

Ano, přesně tak to vypadá na Martiniku, jen si k tomu ještě přidejte hodně katolíků, hodně křesťanů, je to země opravdu hluboce věřící, i když tak jako ve všech kulturách jsou zde oblasti temnoty, ale každopádně je tu víra je součástí každodenního života lidí. Je tam sice taky hodně svobodných zednářů a nekatolických hnutí, ale vcelku je to katolická země. A také je třeba přidat k plážím a banánům spoustu turistů a poklidný život. A taky Francii, nesmíme zapomenout, že je to francouzský departement.

Když se vrátíme o několik let zpátky, vy jste byl prvním magistrem českých bratří studentů, kteří přijeli na studia do Bordeaux: jaké byly začátky pobytu českých bratří ve Francii ?

Velice komické, už jen svým příjezdem, bratři přijeli ráno a my jsme je očekávali až další den. Přijela tenkrát čtveři-

ce bratří, z nichž až do dneška v řádu zůstali bratři Lukáš a Pio. Lukáš mluvil trochu francouzsky, ostatní byli stěží schopni něco vykoktat a myslím, že jsem byl první černoch, kterého ve svém životě viděli (smích).

Naštěstí bratr Benedikt, váš současný provinciál, dodělával svá studia ve švýcarském Fribourgu, a tak jsem požádal vašeho tehdejšího provinciála, jestli by bratr Benedikt mohl pravidelně navštěvovat bratry v Bordeaux, aby je mohl zpovídat a duchovně doprovázet. Hned mezi námi s bratrem Benediktem vzniklo přátelství, což umožnilo českým bratřím lepší integraci, protože bratr Benedikt mluvil plyně francouzsky. Byla to krásná doba, protože jsme si docela rychle porozuměli, bratři mi důvěřovali a bylo to vzájemné, okamžitě.

Příjezd nových českých bratří pro vás zůstává stále komický?

Ano, stále (smích). Takový malý příklad: jednou jsme měli v klášterním kostele velkou mši svatou, kde byly stovky lidí a jeden český bratr byl kostelníkem. Já jsem za ním přišel a řekl jsem mu, že už nezbývá než sedmdesát hostií ve svatostánku, tak ať dá pozor, aby jich bylo dost na mši svatou. On ale pochopil, že má přidat jenom sedmdesát hostií, takže nakonec to byla katastrofa, protože nebylo dost hostií na svaté přijímání... A takových příhod by se našlo víc. Díky tomu jsem se také naučil několik slov česky a to základní slova magistra : *povinný, zakázaný, mazánek a peklo*, protože bylo třeba vystrašit bratry, aby poslouchali (smích).

Co přinesl pobyt českých bratří komunitě a co jí naopak vzal?

Jednu velice důležitou věc: dovolili nám udržet studentát, protože v jednu chvíli – dnes už je to jinak – jsme neměli mnoho povolání. Navíc většina noviců, kteří vstupovali do řádu, už byli formovaní, takže nebylo potřeba, aby prošli studentátem v Bordeaux. A právě v tom okamžiku nám prozřetelnostní příjezd českých bratří dovolil udržet studentát v Bordeaux.

Osobně vůbec neznám východní Evropu a tak jsem například zjistil, že Česko je ve střední Evropě (smích), což je jenom malá nuance pro mě, který pocházím z Martiniku. Občas, když si chci vystřelit z českých bratří, tak říkám, že není žádný rozdíl mezi Českem a Čechskem. No a díky jejich reakcím jsem pochopil, že je mezi nimi obrovský rozdíl a že to vůbec není to samé (smích). Stejně jako pro ně je to i pro nás úžasná možnost uvědomit si mezinárodní dimenzi řádu svatého Dominika, který je skutečně velkou světovou rodinou.

Rozumíte nám alespoň něco, když spolu mluvíme česky?

Vůbec ne, skutečně ani slovo. Vzpomínám si na sobotní večerní rekreace, když první čeští bratři zůstávali po společné rekreaci a hráli na kytaru a zpívali. A i když jsem se k nim připojil, tak jsem chtěl, aby mluvili česky a ne francouzsky a jen jsem poslouchal, jak spolu mluví česky a občas mi i něco vysvětlili ve francouzštině, abych věděl proč se smějí. A také mě naučili jednu písničku.

To mě zajímá, jakou písničku?

Vůbec ani nevím, co ta slova znamenají : *Prší, prší jen se leje, kam koničky pojedeme, pojedeme na luka až kukačka zakuká* (sice s francouzským přízvukem, ale jinak bezchybně).

Vůbec nevím co to znamená a tak doufám, že mi to jednou někdo vysvětlí (smích). Víím jen, že je to něco o dešti.

Ztratila komunita něco kvůli nám, českým bratřím?

Ne, možná kromě jedné věci. Francouzští novicové, když přicházejí, už všechno znají, například způsob, jakým žijeme a slavíme liturgii. A je pravda, že to není jedno-

duché pro české bratry, přijít do kontaktu s jiným způsobem slavení liturgie, který vychází z jiné tradice. To pro ně mohlo být docela překvapivé, prostě potřebovali čas, aby se s tím sžili.

Zároveň, jak jim říkám, Francie není jejich zemí, toulouská provincie není jejich provincií, ale naopak konvent v Bordeaux je jejich konventem. Když jsou v Bordeaux anebo později v Toulouse, je to komunita, ve které žijí, která je má ráda a kterou mají oni rádi a které mohou něco přinést. Ne jako čeští bratři, ale jako všichni mladí bratři, kteří prochází formací.

Většinou je to až druhý rok, kdy začínají studenti dávat a čeští bratři toho přinesli strašně moc. Můžu dát jeden příklad: když jsem byl ještě magistrem, tak jsme měli jednoho starého a úctyhodného otce – jmenoval se Weijers – který byl exegetou a převorem na hodně místech. A tento starý otec, kterému bylo již dvaadvadesát let, mohl umřít u nás v konventě, a to především díky českým bratrům, zvláště Lukášovi, Ludvíkovi a Piovi, kteří se velice oddali této službě. Samozřejmě nebyli sami, ale je pravda, že právě díky těmto bratrům jsme nemuseli poslat našeho otce do specializovaného zdravotnického zařízení. A takový detailů je spousta, i když toto vlastně není detail. Bylo to od nich opravdu velice hezké.

A vůbec všichni bratři, kteří tudy prošli, myslím zvlášť na bratra Filipa, přinesli své vědomosti, schopnosti a bratrskou lásku.

Vím z vlastních zkušeností, že první měsíce jsou pro nás, české bratry, velice těžké, jak se na to dívají ostatní bratři? Je možné, aby si komunita zvykla na stále nové bratry, kteří neumí mluvit francouzsky a jsou úplně ztraceni?

Ano, na začátku jsme byli trochu znepokojení, myslím tím první bratry, kteří přijeli. Vzhledem k obtížné komunikaci jsme se sami sebe ptali, jestli se jim daří dobře, protože není jednoduché opustit svou zemi, rodinu, atd. No a také jak řešit těžkosti bratří ve formaci, obecné i osobní. To je není nikdy snadné, no a je to o to těžší, když je tu navíc jazyková bariéra.

Vůbec všichni bratři, kteří tudy prošli jsou první rok uzavření, nerozumí konverzaci u stolu, francouzské kultuře, způsobu života...

O to větší je kontrast s druhým rokem pobytu bratří v Bordeaux. Rozdíl oproti prvnímu roku je velký, je přímo vidět, jak se bratři otvírají jako poupata růží (úsměv). Člověk vidí bratry, jak se začínají naplno zúčastňovat života komunity.

Jaké jsou rozdíly mezi Francouzi a Čechy, co se týká dominikánského způsobu života?

Nemyslím si, že by zde byly rozdíly mezi Čechy a Francouzi, spíše mezi jednotlivými provinciemi, kvůli jejich rozdílným dějinám. Česká provincie, jestli jsem to dobře pochopil, byla pronásledovaná během komunismu, takže musela být znovuobnovena. Ale podle mě je menší rozdíl mezi českou a toulouskou provincií než mezi pařížskou a toulouskou, takže to opravdu není rozdíl mezi Francií a Českem. A navíc duch svatého Dominika se dá nalézt všude, i když jsou zde různé tradice a dějiny. Také jsem přesvědčen o tom, že čeští bratři, kteří přicházejí jsou po několika měsících u nás skvěle adaptovaní.

Chtěl by jste něco vzkázat našim čtenářům?

Chtěl bych jim říct, že jim žehnáme z celého srdce, i když je neznáme osobně. Tak je mezi námi díky českým bratřím velké pouto lásky, které bylo vytvořeno mezi těmito dvěma provinciemi. Takže čtenáři vašeho časopisu jsou součástí naší rodiny, i když se neznáme. Mohou se také podívat na internetu, kdo jsme (www.bordeaux.dominicans.com), a jsou v našem srdci. A moc je prosím, aby se nezapomínali modlit za povolání v Česku, protože mladí, kteří sem přišli, jsou lidé opravdu velké kvality. I když ne všichni zůstali v řádu, tak nám všichni hodně přinesli. A tak mohou být hrdí na své modlitby a je třeba, aby v nich pokračovali, aby u vás bylo hodně povolání.

Rozmlouval fr. Hyacinth

Část rozhovoru, týkající se bordeauxské komunity a jejího působení se nám do tohoto Amicula již nevešla, a tak vám ji přineseme až v následujícím čísle (pozn. red.).

Rodný dům Řádu

Maison
Pierre Seilhan

Několikrát za týden chodíme cestou do školy kolem nenápadného domu na okraji historického centra Toulouse, který však má pro náš řád velký význam: zde to všechno začalo.

Ačkoli svatý Dominik založil první komunitu bratří právě v Toulouse, paradoxně zde příliš často nepobýval. Jeho první pobyt v Toulouse se datuje mezi roky 1210-11, avšak jeho hlavní základnou během kazatelského působení v Languedocu (1206-14) bylo Fanjeaux – městečko asi 70 km od Toulouse, kde byl také roku 1214 jmenován farářem.

Na jaře 1215 přichází sv. Dominik do Toulouse. Od Piera Seilhana získává dům poblíž městských hradeb, kde zakládá první komunitu bratří. Tato komunita čítala 6-7 bratří a vstoupil do ní i sám donátor. 25. dubna téhož roku pověřuje toulouský biskup Fulko sv. Dominika a jeho druhy kázáním ve své diecézi. Začátek této buly stojí za to ocitovat:

Dáváme všem na vědomí, že my, Fulko, z Boží milosti pokorný služebník toulouského stolce, ustanovujeme v naší diecézi bratra Dominika a jeho druhy jako kazatele, aby vymýtili nákazu hereze, vyháněli neřesti, učili pravidlům víry a oštěpovali lidem zdravé mravy...

První komunita bratří však v tomto domě příliš dlouho nepobyla. Již o rok později bratři získali svoji vlastní kapli sv. Romaina blíže centru města. Tam se také přesunula komunita, která se mezitím rozrostla na cca 15 bratří. Sv. Dominik nejprve cestuje na III. lateránský koncil, a po krátkém pobytu v Toulouse odchází do Říma, kde dosáhl

dne 22. prosince 1216 schválení vznikajícího řádu bulou *Religiosam vitam* papeže Honoria III. Po rozeslání bratří 15. srpna roku 1217 v Prouilhe se sv. Dominik do Toulouse již nevrátil.

Protože však prostory u sv. Romaina rostoucí komunitě nestačí, začínají bratři záhy poté stavět velký kostel a klášter zvaný „Jacobins“, kde sídlili od roku 1229 až do Francouzské revoluce.

Dům Petra Seilhana však nezůstal opuštěný: stal se filiálním domem toulouského kláštera a dlouhou dobu v něm sídlil inkviziční tribunál – ostatně jako „Dům inkvizice“ je v Toulouse známý dodnes. V 17. století pak byl dům přestavěn, přitom vznikla i kaple sv. Dominika s kazetovým stropem, na kterém jsou vymalovány výjevy ze světcova života.

Spojení domu s inkvizicí se mu pak stalo osudným – v roce 1771 bratři na nátlak toulouského arcibiskupa dům opustili a prodali. Zdůvodnění podané kapitulou je výmluvné: *protože samotné jeho jméno je příliš ohašné v tak osvíceném století a pod tak spravedlivým panovníkem...*

Zkrátka a dobře, kvůli „politicky nekorektnímu“ přízvisku se bratři zbavili „rodného domu“ Řádu!

Dům pak několikrát změnil majitele: bylo zde pekařství, sídlili zde jezuité a poté sestry z kongregace „Réparatrices de Marie“, které dům necitlivě přestavěly. Pak zde byly kanceláře arcibiskupství a opět sestry.

V 50. letech byl dům zrestaurován a dnes je součástí areálu Institut catholique. Z kaple sv. Dominika je dnes posluchárna, v samotném domě je malé muzeum sv. Dominika a dominikánského řádu. Ačkoli se zde z doby našeho zakladatele nedochovalo vůbec nic, připomíná tak toto místo návštěvníkům počátky našeho řádu.

fr. Filip

Mariin dům

apoštolát mezi
bezdomovci

„Pomáhat lidem bez prostředků žít víru, naději a lásku, ať už je jejich životní situace či nouze jakákoli. Podílet se na každé činnosti mající za cíl službu těm nejubožejším.“

Těmito slovy byl oficiálně vymezen účel asociace Notre Dame des barrails (doslova *Matka Boží od plotů*, viz Lk 14,23), založené roku 2002, která zastřešuje Mariin dům, místo, v němž se uskutečňuje můj apoštolát.

Co je to Mariin dům? Jedná se o charitativní instituci, jež představuje určité vyvrcholení snah skupiny křesťansky orientovaných obyvatel města Bordeaux zlepšit úděl osob bez přístřeší. Její sídlo se nachází v budově bývalé fary kostela sv. Martiala, zapůjčené zdarma městem pro tento účel. Její kořeny sahají až do roku 1987, kdy se několik místních žen rozhodlo nebýt lhostejné k situaci bezdomovců vyskytujících se v poměrně velkém počtu na veřejných prostranstvích v jejich okolí. Tato iniciativa byla pojmenována „Mariiny polévkářky.“ Její náplň se nicméně neomezovala jen na materiální podporu, na niž by bylo možno usuzovat z jejího jména. Vedle pravidelného rozdávání polévky a jiných potravin, organizace sbírek a následné distribuce oděvů, příkrývek a zdravotnického materiálu, byla jejím charakteristickým znakem především snaha udržovat osobní kontakt s osobami na okraji společnosti, poskytnout jim příležitost rozhovoru na lidské či duchovní úrovni, prolomit tak jejich osamělost a v některých případech beznaděj a, tam kde k tomu byla možnost, pomoci jim začít nový život. Právě v tomto duchu funguje také Mariin dům.

Jak bylo řečeno, toto hnutí je založeno na křesťanství svých zakladatelů a k tomuto základu se nepřestává hlásit. Celý projekt se od počátku pojímá jako odevzdaný do pečující ruky prozřetelnosti, nemá jiné hmotné zajištění než dary a práci dobrovolníků. Duchovním centrem Mariina domu je kaple s přítomnou Nejsvětější Svátostí, v níž bývá podle možností slavena mše svatá či liturgie hodin.

Víra v Krista je pro všechny příchozí možností, nikoli však podmínkou – pod jednou střechou se zde lze setkat s křesťany, muslimy a osobami názorů více či méně nevyhraněných. To co je spojuje, je vedle ztráty vlastního přístřeší vesměs rovněž závislost na návykových látkách, zpravidla na alkoholu, jehož striktní prohibice je spolu s elementárními pravidly lidského soužití jednou z mála podmínek, na kterou musí přistoupit ten kdo chce v domě setrvat. Pobyt je bezplatný, nově příchozí osoba je přijata pokud to její zdravotní stav a kapacita domu (přibližně čtrnáct osob) umožňuje, se svými schopnostmi i neschopnostmi, se svým zvířetem, pokud nějaké má. V rodinném prostředí domu, kde schopnější pomáhají méně schopným a každý se podle svých možností podílí na fungování společného života, pak dostává příležitost vymanit se z pout, které si nese ze své minulosti. Pro některé to znamená najít si zaměstnání a posléze i vlastní bydlení a vrátit se (nebo poprvé vstoupit) do normálního života, pro jiné alespoň přestat pít a dožít důstojným způsobem zbytek svých dní – pro všechny konverzi na lidské rovině, již v některých případech předchází, provází či následuje konverze na rovině náboženské. A pro nikoho změnu která by byla jednoduchá.

Bratři Kazatelé, kteří navštěvují Mariin dům, se snaží pomáhat místním obyvatelům v této změně. Svoji přítomností, svým slovem, svojí modlitbou. Jejich přítomnost je nicméně v neposlední řadě také příležitostí ke konverzi pro ně samotné, příležitostí k prohloubení schopnosti vidět Krista v každém člověku, ať je jeho stav jakýkoli, příležitostí k napodobování lásky Mistra, „který přišel zachránit to, co zahynulo.“

fr. Justin

Vézelay

roverská pouť
škatů Evropy

*Kyrie eleison, miserere nostri! Před velkolepou román-
skou bazilikou sv. Maří Magdaleny ve Vézelay zazní-
vá mohutný zpěv. Několik roverů zatluče na dveře a
ony se otevřou. Dva tisíce roverů, zablácených a un-
avených po třídenním putování vstupuje do baziliky,
aby se zde klaněli Kristu, přítomnému v Nejsvětější
svátosti a aby se smířili s Bohem ve svaté zpovědi.
35. roverská pouť skautů Evropy právě vrcholí.*

Letos poprvé se jí také zúčastnil roverský klan z Prahy, doprovázený fr. Filipem. Vlastní putování začalo v pátek 29. října. První tři dny putují účastníci v pěti trasách, setkají se pak v neděli odpoledne nedaleko Vézelay. Putování podzimní burgundskou krajinou, střídání slunce a chladného deště, vaření na ohni, táboření – pouť se nese ve skautském duchu.

Ale protože roverské putování je především hledáním Boha, naprosto zásadní je duchovní rozměr: každodenní mše svatá v krásných románských kostelech, přednášky, rozjímání, růženec po cestě s batohem na zádech. Tématem pouti bylo „křesťan a společnost“, takže jsme uvažovali o sociální nauce církve a jejím uplatnění v našem životě.

V neděli odpoledne se pak všechny trasy setkaly na tábořišti „La Maladrerie“ poblíž Vézelay. Následovala večerní adorace, zmíněná již na začátku, a v pondělí na slavnost Všech svatých pak mše svatá, spojená se křtem jednoho rovera a bířmováním několika dalších. Pouť do Vézelay je zkrátka nezapomenutelný zážitek.

fr. Filip

AMICULUM

Slovenská 14, 772 00 Olomouc

<http://amiculum.op.cz> + amiculum@op.cz

Pro vnitřní potřebu České dominikánské provincie
vydávají bratři klerici téže provincie